

РЕШЕНИЕ

№ 451

гр. Варна, 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Полина Хр. Илиева
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно наказателно дело № 20213110204897 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН по жалба на арх. Д. Ц. Д. срещу НП № ВН-02-17/09.07.2021год. на началника на РДНСК Варна, с което му е било наложено адм. наказание глоба в размер на 1000лв. на основание чл.232, ал.1, т.2, пр.1 от ЗУТ за нарушаване нормите на чл. 145, ал.2 от ЗУТ вр. чл. 108, ал.1 от ЗУТ вр. чл. 8, т.1 от ЗУТ (аналогично чл.4, ал.6 от Наредба №7/22.12.2003год. за ПНУОВТУЗ) и чл. 17 от същата наредба.

В жалбата си въззивникът сочи, че не е извършил в акта нарушение. Сочи, че посочените като нарушени норми на чл. 8, т.1 от ЗУТ и чл. 108, ал.1 от ЗУТ не били диспозитивни и не можело да бъдат основание за налагане на санкция, тъй като в тях не се съдържали правила за поведение. Оспорва извършването на нарушението като сочи, че нежилищния обект автосервиз не бил самостоятелен обект, а част от сграда, в която жилищната част на същата била 61% от РЗП, както и че неправилно било прието в НП, че автосервизът попадал в хипотезата на §1 от ДР на Наредба №1/30.07.2003год. за номенклатурата на видовете строежи – автобаза със сервиз за обслужване. Счита, че в случая била приложима нормата на чл. 38, ал.2 от ЗУТ. Моли НП да отменено.

В съдебно заседание въззивникът се представлява от адв. Ж., която заявява, че поддържа жалбата, а във фазата по същество моли НП да бъде

отменено като излага аргументи в подкрепа на становището си, че нарушение не е извършено. Оправя искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание на осн. чл. 61 от ЗАНН в редакция от 23.12.2021год. като страна в процеса е конституиран АНО – началник на РДНСК Варна. Същият се представлява от ю.к. К., която оспорва жалбата, а във фазата по същество пледира за потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно издадено.

Варненска районна прокуратура, редовно призована за датата на съдебното заседание, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 20.10.2020год. св. Вълчева - инспектор в РДНСК Варна извършила проверка, по реда на чл.156, ал.1 от ЗУТ досежно законосъобразността на разрешение за строеж № 37/07.10.2020г., издадено от главния архитект на Район „Младост“. В хода на проверката св. В. констатира следното:

Разрешение за строеж № 37/07.10.2020г., издадено от главния архитект на Район „Младост“ било издадено за строеж „Еднофамилна жилищна сграда с автосервиз, Етапно строителство: Етап – Еднофамилна жилищна сграда§ Етап – Автосервиз“ в УПИ LIII-871 (ПИ 10135.3521.2) кв. 1 по плана на СО „Пчелина“ гр.Варна.

Съгласно ПУП-ПРЗ на СО „Пчелина" - гр. Варна, одобрен с решение № 2427-7 по протокол № 32/21.09.2005г. на Общински съвет Варна, в сила от 02.05.2006г., имота - предмет на инвестиционното намерение (УПИ LIII-871), попадал в устройствена зона „Жм" - за жилищни нужди, с малка височина до 10м.

Към настоящия момент, съгласно общия устройствен план (ОУП) на гр.Варна, одобрен със заповед № РД-02-14-2200/03.09.2012г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройство, и правилата за прилагането му, имота - предмет на инвестиционното намерение (УПИ LIII-871) попадал в жилищна територия с общ (преобладаващ) режим на устройство на обединените в нея поземлени имоти с определен тип устройствена зона „Жм" - за жилищни нужди с преобладаващо ниско застрояване, предназначени предимно за жилищно застрояване.

При проверката на документите, съхраняващи се в досието на строежа, по които било издадено строителното разрешение св. Вълчева установила, че инвестиционните проекти са били съгласувани и одобрени от въззивника като главен архитект на Район „Младост“.

При проверка на представения инвестиционен проект по част „Архитектура" св. Вълчева установила, че в УПИ LIII-871 (ПИ с идентификатор 10135.3521.2), кв. 1 по плана на СО „Пчелина" - гр.Варна било предвидено изграждане на „Еднофамилна жилищна сграда с автосервиз.

Етапно строителство: Етап - Еднофамилна жилищна сграда; Етап - Автосервиз". Жилищната сграда функционално била развита на два (надземни) етажа състоящи се от: входно антре, вътрешно стълбище, дневна с кухненски бокс, две бани с WC, два килера и две спални. Покривът бил плосък. Автосервизът функционално бил развит на един етаж с обособени в него обекти: производствена (обслужваща) част в халето, склад за авточасти, кабинет за управител и административно битова част с прилежащи към нея: офис приемник и каса, WC за клиенти, аугус, съблекалня и баня с WC за персонала, както и стая за компресерно. Покривът бил плосък с открита тераса за която бил осигурен достъп от втория етаж на жилищната сграда. Осигурен бил също така и вътрешен достъп от първия етаж на жилищната сграда към автосервиза. Предвидено било паркирането на автомобили да бъде в границите на имота, като били осигурени 9бр. паркоместа.

При преглед на инвестиционен проект по част „Технология" св. Вълчева установила, че него било посочено, че обект: „Еднофамилна жилищна сграда с автосервиз. Етапно строителство: Етап -Еднофамилна жилищна сграда; Етап - Автосервиз", предвиден за изграждане в УПИ LIII-871 (ПИ с идентификатор 10135.3521.2), кв.1 по плана на СО „Пчелина" - гр.Варна ще обезпечават авторемонтната дейност на възложителя, а именно: демонтаж и монтаж на гуми, диагностика на двигателя на автомобила и системите му, техническо обслужване и ремонт с подмяна на стандартни части на леките и лекотоварни автомобили, а също и диагностика на електрическата част и електрониката им. Обекта попада в сферата на автоуслугите, като същият е предвидено да се обслужва минимум от 6 човека персонал с осигурено постоянно работно място. Установила, че проектантът е посочил, че автосервиза съгласно неговата значимост и функционалност попада в нормата на чл. 10, ал. 2 от Наредба №1/30.07.2003г. на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи, видовете строежи от пета категория, буква „б" - производствените и складовите сгради, инсталации, съоръжения, прилежаща инфраструктура и други с капацитет до 50 работни места включително и съоръженията към тях и посочени в чл. 137, ал. 1, т. 5, буква „б" от ЗУТ.

Св. В. приела, че от одобрените инвестиционни проекти по част „Архитектура" и „Технологична", в УПИ LIII-871 (ПИ с идентификатор 10135.3521.2), кв. 1 по плана на СО „Пчелина", гр. Варна, наред с жилищната сграда, е предвидено и нежилищно строителство, което обаче не кореспондира с отреждането на имота, предвидено с действащия ПУП, а именно - за малкоетажно жилищно застрояване (Жм), както и с предвижданията на ОУП, съгласно който имотът попадал в устройствена зона „Жм".

В зона с такова предназначение било допустимо и изграждането на нежилищно строителство, но при спазване на условията на чл. 17, ал. 1 и 2 от Наредба № 7/22.12.2003г. за ПНУОВТУЗ, съгласно които „е жилищните територии отделни поземлени имоти могат да се урегулират с устройствен план за нежилищни обслужващи обекти“.

В случая предназначението на имота не било променено по реда указан в горесцитираните разпоредби и освен това, ако бъде променено неговото предназначение от „жилищно“ в „нежилищно“ то тогава в същия не би било допустимо изграждането на жилищна сграда.

При тези факти св. В. приела, че с проектирания в УПИ ЛШ-871 (ПИ с идентификатор 10135.3521.2), кв.1 по плана на СО „Пчелина“, гр. Варна, автосервиз, е нарушена разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от ЗУТ, вр. с чл. 8, т. 1 от ЗУТ (аналогично чл. 4, ал. 6 от Наредба № 7/22.12.2003г. за ПНУОВТУЗ) и чл. 17 от същата наредба, по отношение предназначението на имота, а инвестиционния проект бил съгласуван и одобрен от въззивника като главния архитект на Район „Младост“ в нарушение на изискванията на чл. 145, ал. 2 от ЗУТ, без да е извършена проверка на съответствието на проектите с предвижданията на действащия ПУП-ПРЗ за имота.

На основание на констатираните при проверката нарушения на разпоредбите на ЗУТ и подзаконовите нормативни актове по неговото приложение, както и на разпоредбите на специалните закони, свързани с характерните особености на имота и неговото местоположение, от началника на РДНСК - Варна била издадена заповед № ДК-11-ВН-17/27.10.2020г. по реда на чл.156, ал.1 от ЗУТ, с която било отменено като незаконосъобразно разрешение за строеж № 37/07.10.2020г., издадено от главния архитект на Район „Младост“ при Община Варна.

Заповедта била обжалвана от възложителя на строежа Р.Щ. пред АС Варна, който с определение постановено на 21.12.2020год. по адм.д. № 2599/2020год. оставил жалбата без разглеждане и прекратил производството по делото.

За констатираното нарушение на 18.01.2021год. св. В. съставила срещу въззивника АУАН № ВН-02/18.01.2021год. като посочила в него, че нарушението е било извършено в гр.Варна на 15.09.2020год. (датата на която съгласувани инвестиционните проекти на строеж: „Еднофамилна жилищна сграда с автосервиз, Етапно строителство: Етап – Еднофамилна жилищна сграда§ Етап – Автосервиз“ в УПИ ЛШ-871 (ПИ 10135.3521.2) кв. 1 по плана на СО „Пчелина“ гр.Варна.

Актът бил надлежно предявен и връчен на въззивника, който в срока по чл.44 от ЗАНН подал писмени възражения срещу него.

Възражението не било прието от АНО и същия въз основа на съставения АУАН издал атакуваното НП като приел изцяло фактическите констатации изложени в акта, приел че въззивника е нарушил разпоредбите на чл. 145, ал.2 от ЗУТ, вр. чл. 108, ал.1 от ЗУТ вр. чл. 8, т.1 от ЗУТ (аналогично чл.4, ал.а6 от Наредба № 7/22.12.2003г. за ПНУОВТУЗ) и чл. 17 от същата наредба, с което бил осъществил състава на нарушение по чл. 232, ал.1, т.2, пр.1 от ЗУТ и на основание последната разпоредба му наложил адм. наказание глоба в размер на 1000лв.

В съдебно заседание показания е дала свидетелката М.В. - актосъставител, която в показанията си възпроизвежда констатациите в акта.

Като писмени доказателства в хода на съдебното следствие са приобщени всички такива приложения към АНП – Възражение с вх. № РС-РМ-1646-00-286/22.01.2021г.; Покана за съставяне на АУАН с изх. № РС-РМ-1646-01-080/15.12.2020г., ведно с данни за получаването й; Писмо с вх. № РС-РМ-1646-04-251/17.11.2020г. на гл. архитект на Район „Младост“ за предоставяне на копия от адм. преписка по издаване РС № 37/07.10.2020г. по повод писмо изх. № РС-РМ-1646-00-943/03.11.2020г.; Писмо изх. № РС-РМ-1646-00-943/03.11.2020г. на началник РДНСК-Варна; Определение № 2714/21.12.2020г. на АС-Варна; Писмо изх. № РС-РМ-1646-00-926/27.10.2020г., ведно със Заповед № ДК-11-ВН-17/27.10.2020г. на Началника на РДНСК - Варна; Правила и нормативи за прилагане на ОУП на Община Варна, одобрен със заповед № РД-02-14-2200/03.09.2012г. на министъра на МРРБ; Писмо изх. № РД12-02-2030-1/26.10.2020г. от Директор на Областна дирекция „Земеделие“ Писмо изх. № РС-РМ-1646-00-919/26.10.2020г. на Началник РДНСК-Варна; Констативен протокол № РС-37/20.10.2020г. на служител от РДНСК-Варна; Писмо вх. № РС-РМ-1646-03-755/13.10.2020г. на Гл. архитект на Район „Младост“, ведно с издадено РС № 37/07.10.2020г. и копие от ПУП-ПРЗ; Заявление рег. № АУ094673МЛ/30.09.2020г. за издаване на РС; Заявление рег. № АУ084293МЛ/02.09.2020г. за съгласуване и одобряване на инвестиционни проекти, по които се издава РС; Документ за собственост от 24. 01.2020г., скици на СГКК - Варна и извадки на ПУП-ПРЗ съгласувани с експлоатационните дружества; Становище с изх. № ИГП-384/09.08.2019г. от „Геозащита“ ЕООД, гр. Варна; Комплексен доклад по чл.142, ал.6, т.2 ЗУТ от 02.09.2020г. на „Диалекс“ ЕООД, ведно с приложенията необходими за издаването на процесното РС; Доклад за оценка на съответствието на строежите съгласно изискванията на чл.169 от ЗУТ на инж. Св. Г.; Проект по част „Архитектура“, изготвен от арх. А.В. - обяснителна записка и чертежи: ситуация; план кота 0; план кота +3,75; план кота 7,18; разрез 1-1; разрез 2-2; разрез 3-3; фасада изток; фасада запад; фасада север; фасада юг; Инвестиционен проект по част „Технология“ от инж. В. В. - обяснителна записка и чертеж: технологична планировка - разпределение; „Строителни конструкции“ от инж. Ив. Д. - обяснителна записка и Заповед № РД-13-171/13.06.2019г. на Началника на ДНСК.

Допълнително в хода на съдебното следствие е представен от страна на въззиваемата страна и съответно приет одобрен проект по част „Конструкция“ към инвестиционен проект за обект „Еднофамилна жилищна сграда с автосервиз, Етапно строителство: Етап – Еднофамилна жилищна сграда; Етап – Автосервиз“ в УПИ LIII-871 (ПИ 10135.3521.2) кв. 1 по плана на СО „Пчелина“ гр.Варна.

Всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени, така и гласни съдът кредитира изцяло като непротиворечиви и

взаимнодопълващи се.

При извършена служебна проверка на представените по делото акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление съдът прие, че същите са издадени от компетентните длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В акта и НП се съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват нарушението вменено във вина на въззивника, както и обстоятелствата при които е извършено. Посочени са дата и място на извършване на нарушението както и нарушените законови норми като е налице пълно единство между фактическо и юридическо обвинение. Недвусмислено от обст. части на АУАН и НП става ясно, че отговорността на въззивника е ангажирана за това, че е съгласувал инвестиционни проекти без да е извършил проверка за съответствие на проектите с предвижданията на действащия ПУП-ПРЗ за имота, като конкретно и ясно е посочено в какво се състои несъответствието в това число с посочване и на съответните законови норми. Допуснати съществени нарушения на процес. правила в хода на адм. наказателното производство съдът не констатира.

Действително както в АУАН така и в НП нормата на чл. 145, ал.2 от ЗУТ – посочена като нарушена е обвързана с посочването на чл. 108, ал.1 и чл. 8, т.1 от ЗУТ както и чл. 4, ал.6 от Наредба №7/22.12.2003год., които норми няма спор, че са указателни и сами по себе си не представляват състав на нарушението. Посочването им обаче по никакъв начин не води до нарушаване правото на защита на въззивника, а напротив аргументира в още по-голяма степен извода на АНО за извършено нарушение.

Що се касае до наведено във фазата по същество от защитата възражение за нарушение на чл. 34 от ЗАНН то не се споделя от съда.

Съгласно нормата на чл. 34, ал.2 от ЗАНН (в редакцията към датата на съставяне на АУАН) не се образува административнонаказателно производство, а образуването се прекратява, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел, Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Регламент (ЕС) № 596/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014г. относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и директиви 2003/124/ЕО, 2003/125/ЕО и 2004/72/ЕО на Комисията (ОВ, L 173/1 от 12 юни 2014 г.), Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно

инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години.

Съгласно ал.2 на същата разпоредба за нарушение на нормативен акт, уреждащ бюджетната, финансово-стопанската и отчетната дейност по чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция, както и за нарушение на нормативен акт, уреждащ хазартната дейност и мерките срещу изпирането на пари и финансирането на тероризма, както и за нарушение на Закона за енергетиката, Закона за енергията от възобновяеми източници и подзаконовите нормативни актове по прилагането им, на Регламент (ЕС) № 1227/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно интегритета и прозрачността на пазара за търговия на едро с енергия (ОВ, L 326/1 от 8 декември 2011 г.), както и за нарушение на Закона за независимия финансов одит, Закона за платежните услуги и платежните системи, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на шест месеца от откриване на нарушителя или ако са изтекли повече от пет години от извършване на нарушението.

Съгласно ал.3 от същата норма образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта.

В случая нарушението и неговия автор са били установени от св. В. на 20.10.2020год. когато е извършена проверката, а АУАН е бил съставен на 18.01.2021год., която дата е преди изтичане на предвидения в цитираната по-горе норма 3-месечен срок.

Актът е съставен и в едногодишен срок от датата на извършване на нарушението – 15.09.2020год. Отделен е въпроса, че съобразно нормата на чл. 239, ал.2 от ЗУТ едногодишният срок по Закона за административните нарушения и наказания за образуване на административнонаказателно производство за нарушения по този закон, актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството започва да тече от деня на издаване на разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа, а когато не се изисква разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация - от деня на извършване на нарушението. За административни нарушения, установени преди въвеждането в експлоатация на строежа, административнонаказателното производство може да бъде образувано и преди деня на издаване на разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа.

НП също е издадено в срока по чл. 34, ал.3 от ЗАНН, който срок в случая изтича на 18.07.2021год. – НП е издадено на 09.07.2021год..

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съдът прецени от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока за обжалване поради което същата се явява допустима и е приета от съда за разглеждане. Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна по следните съображения:

С НП на въззивника е наложено наказание за нарушение по чл. 232, ал.1, т.2 пр.1 от ЗУТ.

Посочената разпоредба предвижда санкция за длъжностно лице, което съгласува, одобри или издаде строителни книжа в нарушение на този закон, на актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството, както и на действащите устройствени планове.

В случая повдигнатото на въззивника фактическо обвинение е за това, че като длъжностно лице гл. архитект на район „Младост“ е съгласувал инвестиционни проекти за строеж „Еднофамилна жилищна сграда с автосервиз, Етапно строителство: Етап – Еднофамилна жилищна сграда; Етап – Автосервиз“ в УПИ LIII-871 (ПИ 10135.3521.2) кв. 1 по плана на СО „Пчелина“ гр.Варна без да е извършил проверка на съответствието на проектите с предвижданията на ПУП-ПРЗ за имота.

По делото няма спор, че въззивника притежава качеството длъжностно лице – гл. архитект на район „Младост“. Не е спорно и това, че той е съгласувал и одобрил инвестиционните проекти за строежа в имот попадащ в устройствена зона „Жм“ – за жилищни нужди, с височина до 10м., съобразно одобрен ПУП-ПРЗ.

Спорен е въпроса дали проектите са съответствали на предвижданията на ПУП-ПРЗ за имота или не.

Според въззивника нарушение нямало защото въпреки, че съобразно ПУП–ПРЗ имота бил отреден за жилищно строителство (жилищна сграда), то нормата на чл. 38, ал.2 от ЗУТ давала възможност за изграждане и на обекти за стопански и обслужващи нужди.

Съдът не споделя това становище на въззивника по следните съображения:

Безспорно нормата на чл. 38 от ЗУТ предвижда възможност и в сгради за жилищни нужди да се изграждат (разполагат) и обекти със стопанско предназначение или такива за обслужващи дейности.

В нормата на чл. 38, ал.2 от ЗУТ обаче изрично е посочено, че тези обекти в новоизграждаща се жилищна сграда се разполагат под жилищните обекти, ако са осигурени самостоятелни входи към тях и са съобразени със санитарно-хигиенните, противопожарните и другите технически изисквания.

В случая видно от приложения към делото проект по част „Архитектура“ действително сервиза е проектиран с плосък покрив, открита тераса до която е предвиден достъп от жилищната сграда. Видно обаче от проекта по част „Конструкции“ за жилищната сграда и автосервиза са

предвидени различни конструкции (сградата с монолитна стоманобетонова конструкция), а за сервиза – смесена (за основи монолитна, за колони, покривни греди, ферми ограждаща и покривна конструкция – метална. Предвидено е също така покрива на сервиза да бъде изграден от панели поставени под наклон 5%. Горното наред с това че в архитектурния проект изобщо не е предвидено поставяне на парапети на така проектираната тераса и факта, че между автосервиза и жилищната сграда има фуга мотивира съда изцяло да сподели извода на АНО, че в случая изобщо не се касае за един строеж както изисква нормата на чл. 38, ал.2 от ЗУТ, а за два самостоятелни такива. Отделно от това в случая нормата на чл. 38, ал.2 от ЗУТ е неприложима и поради това, че проектирания автосервиз съгласно неговата значимост и функционалност попада в хипотезата на чл.10, ал.2 от Наредба №1 /30.07.2003год. за номенклатурата на видовете строежи и това е и изрично посочено от проектантите по част „Технология“ на инвестиционния проект.

Безспорно съобразно цитираните от защитата в пледоарията по същество норми на чл. 98 и чл. 105 от ЗУТ е допустимо в жилищните сгради да се изграждат и обекти със стопанско предназначение. В случая обаче както бе посочено по-горе в мотивите се касае за два строежа и тези норми не намират приложение, още повече, че нормата на чл. 98 касае обекти в многофамилни сгради какъвто процесния строеж не е.

Няма спор и по отношение на това, че в зони отредени за жилищно застрояване е допустимо и изграждането на нежилищно строителство в това число и автосервизи. Горното е и изрично предвидено в нормата на чл. 17, ал.1 и 2 от наредба №7. Горното обаче е допустимо само ако имота е урегулиран с устройствения план за нежилищни обслужващи обекти. В случая това не е сторено. Данни за промяна на предназначението на имота няма.

Що се касае до цитираното от защитата Решение на ВАС то е абсолютно неотносимо към настоящия случай. Същото касае обжалване на отказ на главен архитект да одобри проект за промяна на предназначението по време на строителството на гараж в автосервиз и е в унисон с поменатото по-горе за необходимост от промяна на предназначението.

И най-накрая следва да бъде посочено и това, че в случая е налице влязла в сила заповед за отмяна на Разрешението за строеж, която е обвързваща както за въззивника, така и за съда.

В контекста на изложеното по-горе съдът счита, че въззивникът е извършил нарушение на чл. 145, ал.2 от ЗУТ, тъй като е съгласувал инвестиционните проекти за строежа описан в НП без да е извършил проверка за тяхното съответствие с предвижданията на ПУП-ПРЗ за имота.

Доколкото нарушението е типично и не се отличава със степен на обществена опасност значително по-ниска от останалите случаи на подобни нарушения, то нормата на чл. 28 от ЗАНН се явява неприложима. Нарушението не е маловажно.

АНО е дал правилна квалификация на извършеното нарушение като такова по чл. 232, ал.1, т.2 от ЗУТ и е наложил на въззивника следващото му се за него наказание което е определил в минималния предвиден в закона размер – глоба в размер на 1000лв.

С оглед на всичко изложено по-горе съдът счита, че атакуваното НП е правилно и законосъобразно постановено, същото не страда от пороци, които го правят процесуално недопустимо и като такова следва да бъде потвърдено.

По разноските.

Разноски се претендират единствено от въззивната страна като искането е направено своевременно. С оглед изхода на делото обаче (НП подлежи на потвърждаване) искането се явява неоснователно и се отхвърля от съда.

Водим от горното Варненският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪЖДАВА НП № ВН-02-17/09.07.2021год. на началника на РДНСК Варна, с което на арх. Д. Ц. Д. ЕГН ***** е било наложено адм. наказание глоба в размер на 1000лв. на основание чл.232, ал.1, т.2, пр.1 от ЗУТ за нарушаване нормите на чл. 145, ал.2 от ЗУТ вр. чл. 108, ал.1 от ЗУТ вр. чл. 8, т.1 от ЗУТ (аналогично чл.4, ал.6 от Наредба №7/22.12.2003год. за ПНУОВТУЗ) и чл. 17 от същата наредба.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____